

4 april 2026

58

door Johan

ADVENTKERK
BRUSSEL
Nieuwsbrief

PAASVERHAAL: Hij is waarlijk opgestaan

Misschien is dit verhaal echt gebeurd. Misschien ook niet. Maar soms draagt een verhaal méér waarheid in zich dan een droge beschrijving van feiten. Dit is zo'n verhaal.

Ergens in de Sovjet-Unie, tussen de Eerste en de Tweede Wereldoorlog, werd een avond georganiseerd door de Vereniging van Atheïsten. Een spreker uit Moskou was gekomen om het volk toe te spreken. De mensen verwachtten een felle aanval op geloof en kerk, op God en godsdienst. Maar de man koos een andere weg. Hij begon niet over wetenschap tegenover geloof, niet over bijgeloof, niet over machtsmisbruik van de Kerk. Hij had het niet over de noodzaak om dit 'opium voor het volk' te elimineren.

Nee... in plaats daarvan begon hij over Christus. De mythe van Christus, zei hij.

Met grote overtuiging schilderde hij de wereld waarin het geloof in Christus was ontstaan: een wereld vol onrust, onrecht en onderdrukking. Een wereld van armen en machtelozen, van mensen die verlangden naar bevrijding, naar gerechtigheid, naar zin. En langzaam maar zeker slaagde hij erin om hen ervan te overtuigen dat er toen, 2000 jaar geleden, wat hij noemde een 'volheid des tijds' was aangebroken.

En terwijl hij sprak, gebeurde er iets: het leek alsof hij niet sprak over een verre tijd van 2000 jaar geleden, maar over hun eigen wereld en hun eigen leven.

Over hun dorst naar hoop. Over hun stille honger naar licht en bevrijding.

Over hun eigen tijd, die in hun ogen even vol was...

De zaal werd stil. Doodstil.

Toen sprak hij over Christus zelf. Over zijn woorden, zijn daden, zijn medelijden, zijn lijden en zijn dood. Hij ontleedde die boodschap en liet zien waarom die mensen toen door Jezus waren geraakt. Want wat Christus bracht, was een antwoord op het diepste menselijke verlangen: liefde in plaats van haat, vergeving in plaats van wraak, recht voor de kleinen, troost voor de gebrokenen, brood voor wie honger heeft, leven voor wie gebukt gaat onder de dood.

Mooie woorden... Ja, zei hij, het zijn prachtige woorden. Misschien wel de mooiste woorden die ooit over deze wereld zijn uitgesproken. Je leven geven voor een ander. Je vijanden liefhebben. Goed doen aan wie je haten. Vergeven in plaats van vergelden. Niet oordelen. Delen met wie tekortkomt. Vertrouwen in plaats van angst. Prachtig, zei hij... maar onmogelijk. Te hoog voor de mens. Te groot voor deze wereld. Een sublieme droom, maar niets meer dan een droom, gewoon voortgekomen uit de verzuchtingen van de mens.

Stap voor stap brak hij af wat hij eerst had opgebouwd. Wat even als hoop had geklonken, noemde hij nu een illusie. Wat als waarheid had aangevoeld, verklaarde hij onhaalbaar. Christus, zei hij, was de mooiste droom van de mensheid — en juist daarom ook haar grootste teleurstelling.

Niemand zei iets. Niemand bewoog. Het was alsof de man niet alleen over Christus had gesproken, maar hem ook in diezelfde zaal opnieuw had gekruisigd. De mensen bleven zitten, stil, verslagen, leeg.

En toen gebeurde het.

Helemaal achter in de zaal stond langzaam iemand op. De mensen draaiden zich om en herkenden hem. Het was de oude bisschop van de stad. Jarenlang had hij gevangen gezeten. Nu leefde hij verge-

*Nood aan verlossing
in elke tijd...*

ten aan de rand van de samenleving: oud, zwak, zonder aanzien. De meesten wisten nauwelijks nog dat hij leefde. En ze dachten: "Zwijg toch, houd toch je mond! Wat valt er nog te zeggen?" Maar hij keek ze aan met zijn vermoeide ogen en met zijn door de tijd versleten stem sprak hij twee woorden: "Christos woskresse!". Alleen deze woorden. "Christus is opgestaan!" De menigte wachtte op wat zou volgen, maar er kwam niets meer. Dit was zijn hele antwoord. **"Christus is opgestaan."**

Meer zei hij niet. Geen uitleg. Geen verdediging. Geen discussie. Alleen dat.

Eén ogenblik bleef het volkomen stil. Alsof de hele zaal haar adem inhield. En toen trok er een siddering door de menigte. Mensen sprongen recht. Wat eerst stilte was, werd antwoord. Wat eerst verslagenheid was, werd belijdenis. Uit één mond klonk het: "Christos woistinoe woskresse!" - **"Hij is waarlijk opgestaan!"**

En toen begonnen ze te zingen, met tranen in de ogen. Alsof in één ogenblik alles terugkeerde wat bijna gestorven was: hoop, troost, moed, leven.

*** **

Dat is Pasen.

Niet dat alle vragen verdwijnen.

Niet dat het lijden ontkend wordt.

Niet dat de mens ineens sterk genoeg is.

Maar dit: dat Christus leeft. Ook in mensen.

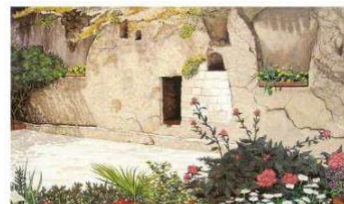
En als hij leeft, dan is wanhoop niet het einde.

Dan heeft schuld niet het laatste woord.

Dan blijft de dood niet onaantastbaar op zijn troon.

Dan blijven goedheid en liefde mogelijk.

Dan breekt er, midden in een donkere wereld, toch een morgen open.

Het lege tuingraf in Jeruzalem... De beste boodschap die we ooit gekregen hebben?!

Gebed

Heer,
wij leven in een wereld
die luid is van meningen
en arm aan hoop.
Er is zoveel dat ons hart bezet houdt:
nieuws dat ons onrustig maakt,
oorlogen die maar niet ophouden,
mensen die vluchten,
gezinnen die breken,
lichamen die moe zijn,
hoofden die vol zitten,
harten die stilaan verharden
om te kunnen blijven doorgaan.

En midden in dat alles klinkt Uw woord nog altijd:
niet als een oude echo uit een ver verleden,
maar als leven voor vandaag:
U bent opgestaan. Waarlijk opgestaan.
En ook wij kunnen 'opstaan'.
Leer ons dat opnieuw geloven
wanneer wij vooral zien wat stuk is.
Wanneer verdriet dichterbij voelt dan vreugde.
Wanneer angst logischer lijkt dan vertrouwen.
Wanneer we moe worden van proberen,
van hopen, van wachten.
Houd in ons
de vlam van hoop en vertrouwen brandend.

Agenda

Komende sabbat, 4 april gaat Johan voor in de preek. Op **11 april** is het de beurt aan Nadine Van Parys.

Donderdagavond 2 april: bijbelavond via [ZOOM](#) om 19.30 u.

Donderdagavond 9 april om 18.30 u: babbelzoom

Van 31 maart tot 2 juni: online opleiding voor verantwoordelijken van kleine groepen. [Klik voor meer info.](#)

ADRA: steun is meer dan welkom om nood te lenigen in Libanon.